

...минус 100...

Жената се взираше с присвити очи в термометъра наред бледата светлина, процеждаща се през прозореца. Навън валеше ситен дъжд, а останалите сгради на Ко-Оп Сити се извисяваха в далечината като сивите кули на гигантски затвор. Раздърпаното пране във вентилационната шахта се мяташе и плющеше под бесните пориви на вятъра. Едри плъхове и охранени бездомни котки сновяха сред боклуците на улицата.

Тя погледна съпруга си. Той седеше пред масата, вторачил безизразния си, странно отнесен поглед в екрана на Всеобщата телевизия. Държеше се така от седмици. Нещо доста необичайно за него, защото я мразеше – мразеше Всеобщата телевизия. Естествено, всяко жилище от Програмата по масово застрояване беше оборудвано с ВТ екран – както гласеше законното изискване – но поне засега бе разрешено и да го изключваш. Законът за принудителните блага от 2021 година така и не бе влязъл в сила, понеже за приемането му беше необходимо мнозинство от две трети, за което не бяха достигнали шест гласа. Преди изобщо не гледаха Всеобщата телевизия, ала откакто Кати се разболя, той не можеше да се откъсне от предаванията, в които се раздаваха големите пари. Всеки път, когато го зърнеше в такова състояние, стомахът ѝ се сгърчваше от смътен страх.

Хрипкавият плач на болното от грип момиченце ехтеше тъй силно в тясното апартаментче, че дори истеричните кръсци на водещия, който съобщаваше последните новини в паузата след полувремето, не можеха да го заглушат.

– Много ли е зле? – попита Ричардс.

– Не чак толкова.

– Не ме лъжи.

– Четирийсет градуса.

Той удари с юмруци по масата. Пластмасовата чиния пред него подскочи във въздуха и падна на пода.

– Ще намерим лекар. Само недей да се тревожиш, става ли? Виж какво ти предлагам... – Тя трескаво задърдори, за да отвлече вниманието му, ала той отново се беше втренчил във ВТ екрана. Почивката бе свършила и играта продължаваше. Тази, естествено, не беше от големите – просто поредната от множеството евтини примамки, излъчвани ежедневно по Всеобщата телевизия – и се наричаше „Пътеката на паричките“. В нея можеха да участват само хора с хронични заболявания на черния дроб, сърцето или белите дробове, като от време на време допускаха и някой инвалид, за да стане веселбата още по-голяма. Състезателят печелеше по десет долара за всяка минута, в която можеше да се задържи върху бягащата пътека, поддържайки непрекъснат разговор с водещия на предаването. На всеки две минути участникът трябваше да отговаря на специално подбрани според категорията му бонус въпроси, всеки от които можеше да му донесе петдесет долара. (Точно в момента някакъв мъж от Хакенсак, страдащ от порок на сърцето, се мъчеше над някаква главоблъсканица от историята на Америка.) Ако изнемощелият, замаян и останал без дъх състезател – чийто сърдечен мускул вече се разтягаше до краен предел в гърдите му – не успееше да даде верен отговор, от печалбата му се изваждаха петдесет долара, а темпото на бягащата пътека се ускоряваше.

– Ще се справим, Бен. Всичко ще бъде наред. Повярвай ми. Аз... Аз ще...

– Какво ще направиш? – Той я стрелна с гневен поглед. – Пак ще викнеш някой шарлатанин? Не! Вече не, Шийла! Тряб-

ва ни истински доктор, а не някоя воняща на уиски квартална акушерка с мръсни ръце. Кати има нужда от добра болница с модерно оборудване. И ще направя всичко възможно да ѝ го осигуря.

Бен прекоси стаята, без да отделя очи от „Пътечката на паричките“. Вграденият в олющената стена над мивката екран на Всеобщата телевизия сякаш го хипнотизираше. Мъжът грабна евтиното си дънково яке от закачалката и го нахлузи с две резки движения.

– Не! Няма... няма да ти го позволя! Ти не бива да се...

– Защо не? В най-лошия случай ще получиш няколко стари долара като глава на семейство без баща. Каквото и да се случи, ще имаш достатъчно пари, за да ѝ помогнеш да оздравее.

Тя никога не бе минавала за красива жена, а и буквално се стопи през годините, откакто мъжът ѝ остана без работа, ала в този миг наистина изглеждаше прекрасна. И величествена.

– Няма да взема нито цент. По-скоро ще се продам за два кинта на губернатора, ако ми цъфне на вратата, а после ще го изгоня с мръсните му кървави пари. Не искам да изгубя мъжа си заради жалките им мангизи!

Съпругът ѝ се обърна към нея – сериозен и мрачен, затаил в себе си нещо, което веднага го открояваше от другите; нещо незримо, което Мрежата бе изчислила и предвидила с безпощадна точност. Той беше динозавър в тази епоха. И без да е голям или страшен, все пак си беше анахронизъм – отломка от друго време, от друг свят. Нищо чудно у него да се криеше нещо опасно, нещо заплашително... Големите буреносни облаци често се оформят около най-незабележимите частици.

– Да не би да искаш дъщеря ни да свърши в безименен бедняшки гроб? Това ли предпочиташ?

Тези думи бяха последната капка, преляла чашата. Лицето ѝ се сгърчи и тя се разрида.

– Но те искат точно това, Бен! Нали знаеш, че хората като нас, като *теб*...

– Може пък да не ме вземат – каза той, докато отваряше вратата. – Може би нямам онова, което им трябва.

– Отидеш ли там, ще те убият. А аз ще съм тук и ще те

гледам как умираш. Двете с Кати ще гледаме как те убиват, това ли искаш? – Думите ѝ едва се разбираха, заглушавани от хлипанията ѝ.

– Искам тя да живее. – Ричардс се опита да затвори вратата, ала Шийла му попречи, заставайки на прага.

– Тогава ме целуни, преди да тръгнеш.

Той я целуна. В далечния край на коридора госпожа Дженър отвори вратата на апартамента си и надзърна любопитно навън. Носовите им мигом бяха атакувани от апетитната миризма на печено говеждо със зеле. Госпожа Дженър си живееше добре. Поработваше в местното магазинче за преоценени стоки и се славеше с безпогрешния си нюх по отношение на клиентите с фалшиви карти.

– Ще вземеш парите, нали? – попита Бен. – И няма да направиш някоя глупост...

– Ще ги взема – прошепна Шийла. – Знаеш, че ще ги взема.

Той я притисна нервно в обятията си, след което рязко се обърна и се спусна по стръмните стъпала на сумрачното стълбище, без да се обръща назад.

Тя остана на прага, разтърсвана от сподавени ридания, докато не дочу приглушеното затръшване на вратата три етажа по-надолу. Притисна престилката към лицето си. В другата си ръка все още стискаше термометъра, с който бе измерила температурата на дъщеря си.

Госпожа Дженър се прокрадна тихо до нея и дръпна престилката.

– Виж какво, драга – прошепна ѝ тя, – мога да ви намеря пеницилин от черния пазар, когато се опаричите малко... Съвсем евтино... Първо качество...

– Разкарай се! – извика ѝ Шийла.

Съседката се отдръпна рязко назад, а горната ѝ устна инстинктивно се повдигна нагоре, разкривайки почернелите корени на гнилите ѝ зъби.

– Просто исках да помогна – измърмори тя и запристъпва обратно към жилището си.

Приглушените стенания на Кати продължаваха да ехтят зад тънката стена от гипсокартон. От ВТ екрана в апартамента на госпожа Дженър се носеха екзалтирани крясъци и

викове. Участникът в „Пътекката на паричките“ току-що бе пропуснал бонус въпроса и в същото време бе получил инфаркт. Сега го изнасяха на носилка под бурните аплодисменти на публиката.

Ритмично повдигайки и сваляйки горната си устна, госпожа Дженър прилежно записа името на Шийла Ричардс в бележника си.

– Ще видим – процеди тя. – Ще я видим тая работа, мадам Ах-колко-хубаво-ухая...

Тя затвори злобно тефтерчето си и побърза да се настани пред ВТ екрана за следващата игра.

...минус 099...

Когато Бен излезе на улицата, ситният дъжд се беше превърнал в истински порой. Огромният термометър над една стена с надпис „За кефене до изнемога пушете качествена дрога“ показваше десет градуса. *(Идеалната температура да се надрусаш като животно, докато престане да ти пука за каквото и да било!)* Значи, в жилището им едва ли беше повече от шестнайсет. А Кати беше с тежка форма на грип.

По напукания, подпухнал асфалт лениво подтичваше уродлив плъх. На отсрещната страна на улицата се виждаше стар хъмбър, модел 2013 година, чийто ръждясал скелет едва се крепеше на изгнилите си оси. Беше оглозган чак до главините на колелата и тампоните на двигателя, но органите на реда изобщо не изгаряха от желание да го махнат. Напоследък ченгетата рядко се осмеляваха да подават носа си южно от Канада. Ко-Оп Сити се беше превърнал в гигантски развъдник на плъхове, осеян с безброй паркинги, опустели магазини, търговски центрове и павирани детски площадки. Законът се диктуваше от бандите на мотористите, а всички тези репортажи за безстрашните полицаи от южните квартали не бяха нищо повече от куп лъжи. По призрачните улици рядко се мяркаха минувачи; ако се наложеше да излезеш, беше желателно да се качиш на пневмобуса и да си носиш спрей с токсичен газ.

Вървеше с бързи крачки – без да се оглежда, без да мисли.

Въздухът бе натежал от противния мирис на сяра. По някое време покрай него изреваха четири мотоциклета и някой го замери с нащърбено парче асфалт. Ричардс ловко се наведе и успя да избегне удара. Два пневмобуса го подминаха, обливайки го с мощните си въздушни вълни, ала той не им даде знак да спрат. Отдавна бе похарчил седмичната си помощ за безработни, възлизаща на скромните двацет стари долара, и нямаше с какво да си купи билет. Очевидно и главорезите от скитащите банди надушваха мизерията му, защото никой не го закачи.

Главозамайващи небостъргачи, невзрачни блокове от Програмата по масово застрояване, пусти паркинги с ръждиви останки от разчленени трупове на коли, вулгарни надписи с тебешир по цимента, размивани от проливния дъжд... Изпочупени стъкла, подгизнали чували с боклук, търкалящи се из канавките и тротоарите, разбити витрини и плъхове – безброй плъхове. Разкривени графити, надраскани по сивите порутени стени: „БЕЛИТЕ НЕ ДАВАТ НА СЛЪНЦЕТО ДА ГРЕЕ“, „НАШИТЕ ХОРА ПУШАТ САМО НАЙ-ДОБРОТО“, „МАЙКА ТИ Я СЪРБИ, ДА Я ПОЧЕША МЕ ВИКНИ“, „ОБЕЛИ СИ БАНАНА“, „ТОМИ НЕ МОЖЕ БЕЗ ФРИСКО ПУШ“, „ХИТЛЕР БЕШЕ ПРАВ“, „МЕРИ“, „СИД“, „ИЗБИЙТЕ ВСИЧКИ ЧИФУТИ“. Старите улични лампи, поставени още през седемдесетте от „Дженеръл Атомикс“, бяха изпотрошени с камъни и парчета асфалт. Никой уважаващ себе си спецтехник нямаше да дойде тук да ги смени; добрите специалисти работеха само за нови долари. *А и спецтехниците са си в града, бейби. Там е животът.* Като се изключеха свистенето на преминаващите пневмобуси и шумът от стъпките на Бен, навред цареше неестествена, призрачна тишина. Виж, нощем беше съвсем различно, защото тогава това бойно поле се събуждаше за живот. Денем гробовната застиналост на тази сива пустош се нарушаваше единствено от шарещите из боклука котки, плъхове и тлъсти бели личинки. Що се отнася до миризмата... навсякъде тегнеше гнилото зловоние на тази прекрасна година – 2025-а. Кабелите на Всеобщата телевизия бяха скрити дълбоко под земята и никой – освен някой идиот или революционер – не би посмял да ги унищожи. Все-

общата телевизия бе царството на мечтите, хлябът на живота. Дрогата струва пари: „Скег“ върви по дванайсет стари долара пакетът, таблетка „Фриско Пуш“ се продава за двайсетачка, ала Всеобщата телевизия ще ти даде всичко напълно безплатно. Далеч оттук, от другата страна на Канала, машината за илюзии работи по двайсет и четири часа всеки ден... но тя е вечно гладна за нови долари. Само онези, които работеха, имаха от тях. А южно от Канала, в Ко-Оп Сити, живееха над четири милиона души, почти всичките безработни.

След четири-пет километра спорадично разпръснатите магазинчета за алкохол и цигари – чиито витрини в началото на пътешествието му бяха снабдени с масивни решетки – започнаха да стават по-многобройни. Неусетно пред погледа му изникнаха домове за пълнолетни (*!!! 24 ПЕРВЕРЗИИ, ПРЕБРОЙТЕ ГИ САМИ – НЯМА ЛЪЖА, НЯМА ИЗМАМА !!!*), заложни къщи, центрове за продажба на кръв... На всеки ъгъл се бяха скупчили бандити, възседнали мощните си мотори, а канавките бяха задръстени с купища угарки от цигари с дрога. *За кефене до изнемога да пушим само яка дрога, така ли беше?* – мина му през ума.

Сега вече ясно виждаше лъскавите и огромни небостъргачи, които се извисяваха към сивото небе. Най-високият от тях беше този на Мрежата – стоетажен колос, чийто връх се губи сред ореол от облаци и смог. Ричардс задържа погледа си върху него и извървя още километър и половина. Отляво и отдясно – луксозни кинозалони и магазинчета за алкохол и цигари (вече без решетки, но за сметка на това с охранители пред тях, от чиито колани висяха електрически палки). На всеки ъгъл – градско ченге. Народен парк на фонтаните: вход седемдесет и пет цента. Добре облечени майки наблюдават децата си, които си играят върху изкуствената трева зад мрежестата ограда. Полиции от всяка страна на вратите. За един кратък миг Бен успя да зърне прословутите фонтани.

Той пресече Канала.

Колкото повече се доближаваше до сградата на Мрежата, толкова по-висока му се струваше тя. Изглеждаше му почти нереална с бездушните си, устремени нагоре безконечни редици от прозорци и полираната си бетонна повърхност.

С периферното си зрение забеляза няколко ченгета, които всеки миг щяха да го арестуват или даже да го пребият, ако продължаваше да се размотава. За човек като него – с хлътнали очи, евтина подстрижка и провиснали сиви панталони – съществуваше само една причина да бъде в града. И тази причина бяха игрите.

Процедурата за допускане до участие започваше точно в дванайсет на обяд. Когато застана зад последния човек на опашката, Бен Ричардс се озова под сянката на грамадния небостъргач. Самото здание обаче се намиреше на цели девет пресечки – или около километър и половина – от тук. Опашката се проточваше пред него като гигантска змия. Скоро зад гърба му се наредиха и други кандидати. Полицайте ги наблюдаваха, без да отделят ръце от палките и пистолетите си, и се усмихваха презрително.

– Този не ти ли прилича на идиот, Франк? На мене тъй ми се струва.

– Оня там ме попита дали тук някъде имало тоалетна. Представяш ли си?

– Кучи синове...

– Убиват собствените си майки за...

– Вонеше, все едно не се е къпал от...

– Къде другаде ще видиш толкова много отрепки на едно място?

Навели глави под дъжда, кандидатите за участие в игрите пристъпваха безцелно от крак на крак. Малко по-късно опашката се раздвижи.

...минус 098...

Минаваше четири следобед, когато Ричардс най-накрая се озова пред главното гише. Оттам го насочиха към гише номер девет (което отговаряше за имената, започващи с „П“ и „Р“). Седящата зад раздрънкания класификатор жена изглеждаше уморена, злобна и равнодушна. Погледът ѝ минаваше през него, сякаш бе невидим.

– Име, презиме, фамилия.

– Ричардс, Бенджамин Стюарт.

Пръстите ѝ затракаха по клавишите. *Клик-клик-клик* – работи машината.

– Възраст, височина, тегло.

– Двайсет и осем години, метър и осемдесет и седем, седемдесет и пет килограма.

Клик-клик-клик.

– Регистриран коефициент на интелигентност по теста на Уекслър, ако го знаете, и на каква възраст сте били по време на теста.

– Сто двайсет и шест, на четиринайсет години.

Клик-клик-клик.

Огромното фоайе беше като гробница, в която всеки звук отекваше с болезнена яснота. Задаваха се въпроси, даваха се отговори. Охранителите извеждаха хора, които плачеха, а други директно изхвърляха навън. Дрезгави гласове се надигаха в напразни опити да протестираш срещу окончателно взетите решения. Един или два пъти проехтяха крясъци. Ала въпросите доминираха над всичко. Въпроси, въпроси и още въпроси.

– Последното училище, което сте посещавали?

– Ръчни занаяти.

– Завършихте ли го?

– Не.

– Колко години учихте и на колко прекъснахте образованието си?

– Две. На шестнайсет години.

– Причини за прекъсването?

– Ожених се.

Клик-клик-клик.

– Име и възраст на съпругата, ако имате такава.

– Шийла Катрин Ричардс, двадесет и шест годишна.

– Имена и възраст на децата, ако имате такива.

– Катрин Сара Ричардс, осемнайсет месеца.

Клик-клик-клик.

– Последен въпрос, господине. Не се опитвайте да лъжете – ще го установят по време на физическия преглед и ще ви дисквалифицират. Някога употребявали ли сте хероин или

синтетичния амфетаминов халюциноген, известен като „Сан Франсиско Пуш“?

– Не.

Клик.

От машината изскочи една пластмасова карта. Жената я взе и му я подаде.

– Пази тази карта, друже. Загубиш ли я, ще трябва да започнеш отначало следващата седмица. – Вече го виждаше – виждаше лицето му, пламтящите му от гняв очи, издълженото му тяло. Каза си, че този мъж не изглежда никак зле. Най-малкото, излъчваше някаква интелигентност. Добри данни.

Ненадейно жената издърпа рязко картата от ръката му и отрязва горното ѝ дясно ъгълче, придавайки ѝ странен перфориран вид.

– Това пък за какво е?

– Няма значение. По-късно сигурно някой ще ти каже.

Тя му посочи един дълъг коридор, водещ към асансьорите. Десетки мъже, които току-що ставаха от гишетата и се насочваха натам, биваха спирани от охранителите, за да покажат картите си. Едва след това можеха да продължат към асансьорите. Докато Ричардс ги наблюдаваше, едно от ченгетата спря някакъв треперещ наркоман с жълтеникаво лице (*По-полека с „Фриско Пуш“, момче!*) и му показва изхода. Наркоманът се разплака, обаче се подчини и тръгна.

– Светът е жесток, друже – отбеляза жената зад класификатора без грам съчувствие. – Продължавай нататък.

Бен я послуша. Зад него всичко започна отначало.

....минус 097...

Тъкмо бе закрачил към коридора зад гишетата, когато нечия яка мазолеста длан го перна силно по гърба.

– Картата, човече.

Бен я показва. Полицията омекна, но продължи да го наблюдава с присвити очи. Част от него сякаш бе разочарована.

– Май обичаш да ги връщаш, а? – подхвърли Бен. – Това придава смисъл на живота ти.

– Искаш ли да изхвърчиш обратно на улицата, тъпако?

Ричардс мина покрай него, ала полицаят не помръдна. На половината път до асансьорите се спря и погледна назад.

– Ей, ченге!

Полицаят му хвърли свиреп поглед.

– Имаш ли семейство? Другата седмица може да си ти.

– Мърдай! – кресна вбесеният полицаи.

Бен се усмихна и продължи нататък. Пред асансьорите се беше образувала опашка от двайсетина претенденти. Той показва картата си на един от дежурните полицаи, който го огледа внимателно.

– Яка ли ти е гърбината, синко?

– Яка е – усмихна се Ричардс.

– Те ще ти смачат фасона – каза униформеният и му върна картата. – Ще те пречупят като стой, та гледай. Искам да те видя как ще се правиш на отворко с няколко дупки в главата...

– Аз пък искам да видя ти как ще се държиш със смъкнати до глезените гащи и без този патлак – отвърна му Бен, без да престава да се усмихва. – Да пробваме ли?

За секунда му се стори, че ченгето ще го удари.

– Ще ти разкажат играта – рече полицаят. – Ще се влачиш по корем, преди да са свършили с теб.

Полицаят се обърна демонстративно към новопристигналите и им поиска картите.

Мъжът, който стоеше пред Ричардс, се завъртя към него. Имаше изнервено, нещастно лице и къдрава коса, която олисваше от двете страни на челото.

– Не ги настройвай срещу себе си, човече. Всичките са навързани като свински черва.

– Така ли мислиш? – попита Бен, дарявайки го с най-благата си усмивка.

Мъжът се обърна на другата страна.

Вратите на асансьора изведнъж се отвориха и пред погледа на Ричардс се разкри огромната кабина. Пред редицата от бутони бе застанал чернокож полицаи с огромно шкембе. Втори униформен седеше в дъното на голямото помещение и разглеждаше 3D порнописание зад прозрачна, по всяка вероятност непробиваема за куршуми преграда. Бен забеля-

за, че ченгето стиска между коленете си пушка с рязана цев, патроните за която бяха наредени в непосредствена близост до него.

– Влизайте навътре! – кресна дебелият полицаи. Звучеше едновременно отегчено и надменно. – Навътре, до задната стена! Хайде, по-живо!

Така се скупчиха, че стана невъзможно да се диша. Отвсякъде го обграждаше плътна стена от уморени тела. На втория етаж вратите се отвориха. Ричардс, който стърчеше една глава над всички останали, зърна нещо като огромна чакалня с множество столове, над които доминираше огромният екран на Всеобщата телевизия. В ъгъла се виждаше самотен автомат за цигари.

– Хайде, излизайте! – излая чернокожото ченге. – Излизайте и покажете картите си!

Те излязоха, вдигайки картите си пред безразличния обектив на някаква камера. До нея стояха трима полицаи. Незнайно по каква причина при показването на десетина карти ненадейно се задейства пронизителна сирена, а ченгетата издърпаха собствениците им от опашката и ги отведоха някъде встрани.

Бен показва своята и беше пропуснат. Отиде до автомата за цигари, взе си пакет „Бламс“ и седна възможно най-далеч от ВТ екрана. Запали една цигара, вдиша от дима и изведнъж се разкашля. През последните шест месеца изобщо не беше пушил.

...минус 096...

Съвсем скоро привикаха всички кандидати, чиито фамилни имена започваха с буквата А. Поне двајсетина души се изправиха и влязоха един след друг през вратата, над която пишеше кратко и ясно: МИНЕТЕ ОТТУК. За още по-голяма яснота под буквите беше нарисувана и стрелка, сочеща към вратата. Участниците в Игрите не бяха сред най-образованите хора, а голяма част от тях дори не умееха да четат.

На всеки петнайсет минути извикваха претендентите от следващата буква. Ричардс, който беше влязъл тук малко преди пет следобед, пресметна, че някъде към девет и пет-

найсет вечерта би трябвало да дойде и неговият ред. Съжали, че не беше взел книга със себе си – за да почете, докато чака – ала после си каза, че така е най-добре. По принцип на книгите се гледаше с подозрение, особено когато ги видеха в ръцете на някой отвъд Канала. Порносписанията бяха далеч по-безопасни.

Неспокоен, той изгледа новините в шест, от които научи, че въоръжените сблъсъци в Еквадор са станали още по-ожесточени, в Индия избухнали нови бунтове на канибали, а детройтските тигри са разгромили пумите от Хардинг с шест на два в следобедния мач. Непосредствено след тях, в шест и половина, Всеобщата телевизия започна да излъчва първото от вечерните състезания за големите пари, обаче Ричардс не възнамеряваше да го гледа – наместо това отиде до прозореца и се загледа навън. Сега, след като вече бе направил избора си, Игрите отново го изпълваха единствено със скука и досада. За разлика от него, останалите кандидати мигом приковаха погледи в огромния ВТ екран, следейки развоя на „Въоръжение за забавление“ с някакъв кошмарен трепет. Следващата седмица можеше те да участват в шоуто.

Навън дневната светлина бавно се топеше, поглъщана от съгъстващия се здрач. Надземните влакове бясно профучаваха през енергийните пръстени, издигащи се на равнището на третия етаж, а мощните им фарове буквално разсичаха сивкавия въздух. Долу по тротоарите шумни тълпи от мъже и жени (повечето от които бяха или техници, или чиновници в Мрежата) тепърва се впускаха във вечерния си лов на удоволствия. Един наркочилър – или по-скоро „търговец на наркотици“, защото имаше разрешително за дейността си – продаваше стоката си на отсрещния ъгъл. Покрай него мина мъж, хванал под ръка две красавици с дрешки от самурова кожа. И тримата се заливаха от смях.

Внезапно Бен почувства мощен прилив на носталгия по Шийла и Кати и повече от всичко му се прииска да им се обади. Обаче не вярваше да е разрешено. Разбира се, все още можеше да си тръгне, стига да го искаше – неколцина „поразмислили“ кандидати вече бяха прекосили с разсеяна усмивка залата, за да се шмугнат през вратата с надпис ИЗХОД КЪМ УЛИЦАТА.

Да се махне оттук и да се върне в тясното апартаментче при семейството си, където дъщеричката му изгаряше в огъня на треската? Не. Не можеше да постъпи така. Не биваше.

Той постоя още малко до прозореца, след което се върна обратно и седна. Новата игра – „Изкопай своя гроб“ – тъкмо започваше.

Мъжът до него го дръпна заговорнически за ръкава.

– Вярно ли е, че изхвърляли една трета още на физическите прегледи?

– Нямам представа – вдигна рамене Ричардс.

– Мили боже, та аз имам хроничен бронхит... – посърна съседът му по стол. – Освен за „Пътечката на паричките“ да ме вземат...

Бен не знаеше какво да му каже. Хриптящото дишане на непознатия звучеше като стар камион, който се мъчи да преодолее стръмен склон.

– Имам семейство – добави човекът с тихо отчаяние.

Ричардс вдигна поглед към ВТ екрана, давайки си вид, че е заинтригуван от състезанието. Непознатият се умълча. В седем и половина, когато започна следващата игра, Бен го чу да пита и съседа си от другата страна нещо за физическия преглед.

Навън вече беше съвсем тъмно. Ричардс се зачуди дали продължава да вали. Вечерта изглеждаше ужасно дълга.

...минус 095...

Редът му дойде малко след девет и половина. Онези кандидати, чиито фамилии започваха с „Р“, минаха един след друг през вратата под червената стрелка, водеща към залата за прегледи. От първоначалното вълнение на хората не бе останало почти нищо и сега те или дремеха, или гледаха жадно ВТ екрана без следа от предишния страх. Името на мъжа с хриптящото дишане започваше с „Л“, ето защо го бяха извикали още преди около час. Ричардс се зачуди дали го бяха приели за участие в някоя от игрите, или директно са му посочили изхода.

Залата за прегледи представляваше продълговато помеще-

ние, облицовано с плочки и осветено от ярки неонов лампи. Приличаше на монтажен цех, който работи на конвейер, само че вместо монтажисти и работници залата бе пълна с отегчени лекари, застанали на известно разстояние един от друг.

Дали някой от вас би прегледал малкото ми момиченце? – с горчивина си помисли Бен.

Претендентите трябваше да покажат картите си и пред още една камера, монтирана на стената, след което им беше наредено да спрат пред дълга редица от закачалки. Към тях се приближи лекар с бяла лабораторна престилка, стиснал папка под мишница.

– Съблечете се – нареди им той – и закачете дрехите си. Запомнете номера на закачалката и го кажете на санитаря в далечния край на залата. Не се тревожете за ценностите си. Не са ни притрябвали.

Ценности. *Хубава шега* – помисли си Ричардс, докато разкопчаваше ризата си. Нямаше пукнат цент в портфейла си – единствено няколко снимки на Шийла и Кати и квитанция за подметката, която бе сменил преди шест месеца при кварталния обушар. Останалите му „ценности“ включваха ключодържател с един-единствен ключ (този от входната врата), бебешко чорапче, което не си спомняше да е слагал в джоба си, и пакета с цигари, който беше взел от автомата.

Носеше раздърпаните си слипове, без които Шийла упорито отказваше да го пуска навън. Повечето мъже обаче нямаха никакво бельо под панталоните си. Скоро всички стояха голи и безлични, а членовете им висяха между краката им като отдавна забравени томахапки. Всеки стискаше картата си в ръка. Някои пристъпваха трескаво от крак на крак, макар че подът не беше студен. Из залата се носеше едва доловим мирис на алкохол, който предизвикваше смътна носталгия.

– Наредете се в колона по един – заповяда им лекарят с папката. – Всеки път показвайте картата си и съблюдавайте инструкциите.

Опашката се придвижи напред. Бен видя, че до всеки доктор стоеше полицаи. Сведе поглед и зачака безучастно.

– Картата.

Той я подаде и първият лекар отбеляза номера му.

– Отворете си устата.

Отвори я. Притиснаха надолу езика му.

Следващият доктор огледа внимателно зениците му, като ги освети, а след това надзърна и в ушите му.

Друг притисна студения диск на стетоскопа към гърдите му.

– Кашляйте.

Ричардс се изкашля. По-напред в колоната тъкмо издърпваха встрани един от претендентите. Страшно се нуждаел от тези пари, не можели да постъпват така с него, непременно щял да се обади на адвокатата си...

Стетоскопът се премести.

– Кашляйте.

Бен отново се изкашля.

Медикът го накара да се обърне и постави слушалката си на гърба му.

– Поемете си дълбоко въздух и го задръжте.

Стетоскопът пак се премести.

– Сега издишайте.

Ричардс издиша.

– Минавайте нататък.

Кръвното му налягане беше измерено от ухилен лекар с превръзка на окото. Следващият доктор бе плешив мъж, чието теме бе осеяно с големи кафяви лунички, наподобяващи петна от плесен. Той постави хладната си длан върху вътрешната страна на бедрото му, точно под торбичката на тестисите.

– Кашляйте.

Бен се изкашля.

– Продължавайте нататък.

Измери му температурата. Казаха му да плюе в някаква чаша. Почти беше преполовил дългата зала. Двама-трима от кандидатите вече бяха преминали успешно прегледите и някакъв санитар с болнаво бледо лице и заешки зъби им носеше дрехите в телени кошници. Други шестима бяха отстранени от колоната и изпроводени до стълбите.

– Наведете се напред и разтворете бузите.

Ричардс изпълни указанията. Покрита с гумена ръкавица ръка напъха показалеца си в ректума му, за да изследва състоянието на простатната му жлеза.

– Минавайте нататък.

Наредиха му да влезе в кабинка със завеси от трите страни (досуш като старите кабинки за гласуване, премахнати преди единайсет години с въвеждането на електронното гласоподаване) и да уринира в синя стъкленица. Лекарят я взе и я постави на един от рафтовете на металния стелаж до себе си.

Следващият доктор го накара да гледа в таблица за проверка на зрението.

– Четете – каза той.

– Е – А, Л – Д, М, Ф – С, П, М, З – К, Л, А, Ц, Д – У, С, Г, А...

– Достатъчно. Продължавайте нататък.

Озова се в друга „кабинка за гласуване“, където трябваше да сложи слушалки на главата си. Казаха му да натисне бялото копче, когато чуе нещо, и червеното, когато престане да го чува. Звукът беше необичайно висок и слаб – Бен имаше чувството, че е успял да долови една от онези ултразвукови свирки за дресировка на кучета. Натиска ту единия, ту другия бутон, докато не му казаха да спре.

Претеглиха го. Прегледаха му стъпалата. Нахлузиха му оловна престилка и го изправиха пред флуороскопа. Лекарят, който дъвчеше дъвка и си тананикаше фалшиво някаква неразпознаваема мелодия, му направи няколко рентгенови снимки и записа номера на картата му.

При влизането си групата на Ричардс беше наброявала около трийсетина мъже. Дванайсет от тях бяха стигнали до края на залата. Някои вече се бяха облекли и чакаха асансьора. Петнайсетина други бяха отстранени. Един от тях се опита да нападне доктора, който го обяви за негоден, ала беше повален от полицаи с електрическа палка, заредена на пълна мощност. Човекът се строполи на земята като съсечен с брадва.

Бен застана пред една ниска маса, където започнаха да го разпитват дали е боледувал от петдесетина различни заболявания. Повечето от тях бяха белодробни. Когато каза, че има случай на грип в семейството, лекарят го изглежда изпитателно.

– Съпругата ви?

– Не. Дъщеря ми.

– Възраст?

– Година и половина.

– Вие ваксиниран ли сте? Не се опитвайте да лъжете! – внезапно изкрещя докторът, сякаш Ричардс вече бе направил опит да го измами. – Ще проверим всички данни за здравословното ви състояние, бъдете сигурен!

– През юли 2023-та. Реимунизация през септември 2023-та. В кварталната поликлиника.

– Минавайте нататък.

Изведнъж му се прииска да се пресегне над масата и да строши врата на тази отрепка. Обаче продължи напред.

Последният лекар – този път жена със строго изражение, късо подстригана коса и слухово апаратче в едното ухо – го попита дали е хомосексуалист.

– Не.

– Да са ви арестували с обвинение в углавно престъпление?

– Не.

– Имате ли някакви силни фобии? Това означава...

– Не.

– По-добре чуйте определението – натърти тя с известна снизходителност. – Това означава...

– Дали имам някакви необичайни и натрапчиви страхове, като например акрофобия¹ или клаустрофобия. Не, нямам.

Лекарката присви злобно устни и за момент му се стори, че ще последва жлъчен коментар.

– Някога да сте употребявали халюциногенни или пристрастяващи наркотици?

– Не.

– Имате ли роднини, арестувани по обвинения в престъпления срещу правителството или Мрежата?

– Не.

– Подпишете тази клетвена декларация и този формуляр, господин... ъъъ, Ричардс.

Той се подписа.

– Покажете картата си на санитаря и му кажете номера...

¹ Ирационален страх от височини. – Бел. прев.

Още преди да е довършила, Бен закричи напред и махна на санитаря със заешките зъби.

– Номер двайсет и шест, Зайо.

Санитарят му донесе нещата. Ричардс бавно се облече и се насочи към асансьора. Усещаше дразнеща, парлива болка в ануса си, както и неприятната влага от лубриканта, който докторът беше използвал.

Когато всички се събраха, вратите на асансьора се отвориха. Този път зад бронираната преградка нямаше никого. На мястото на дебелия чернокож полицаи сега стоеше изпит мъж с голяма бенка до носа си, който повтаряше монотонно:

– Влизайте навътре! Минавайте навътре! Хайде, по-живо!

Докато вратите се затваряха, Бен успя да види как следващата група – на хората, чиито фамилии започваха със „С“ – влиза от другия край на залата. Лекарят с папката вече крачеше към тях. После смаляващият се процеп изчезна и асансьорът потегли.

На третия етаж вратите се разтвориха към огромно, потънало в полумрак спално помещение. Редиците от тесни железни кревати, изпъстрили залата, сякаш нямаха край.

Докато излизаха от асансьора, две ченгета ги проверяваха и раздаваха на всеки номера на леглото му. На Ричардс се падна 940. Върху кревата го очакваше сплескана възглавница и мърляво кафяво одеяло. Бен се изтегна отгоре му и изу обувките си на пода. Краката му стърчаха отвъд края на леглото, ала не можеше да направи нищо по въпроса.

Той кръстоса ръце под главата си и се загледа в тавана.

...минус 094...

На следващата сутрин точно в шест сънят му внезапно бе прекъснат от пронизителен звън. За миг се почувства объркан и дезориентиран, недоумявайки защо Шийла е купила будилник. После мъглата, обгърнала съзнанието му, се разсея и той седна в леглото.

Наредиха ги в групи по петдесет души и ги поведоха към голяма обща баня, където всеки трябваше да покаже карта-

та си пред охранявана от полицейска камера. Ричардс влезе в облицована със сини плочки кабинка с огледало, мивка, душ и тоалетна чиния. На полицата над мивката имаше електрическа самобръсначка, сапун, запечатани в целофан четки за зъби и наполовина използвана тубичка с паста за зъби. На една табелка, закрепена в ъгъла на огледалото, пишеше: *УВАЖАВАЙ ЧУЖДАТА СОБСТВЕНОСТ!* Точно под нея някой бе надраскал: *УВАЖАВАМ САМО ЗАДНИКА СИ!*

Бен си взе душ, избърса се с най-горната кърпа от купчината, наредена върху тоалетното казанче, обръсна се и изми зъбите си.

После ги отведоха в столовата на етаж, където отново трябваше да покажат картите си. Той си взе поднос и го плъзна по планката от неръждаема стомана. Дадоха му кутия корнфлейкс, мазна чиния с пържени картофи, бъркани яйца, препечена филия (твърда като мраморна надгробна плоча), двеста и петдесет милилитра мляко, чаша рядко кафе (без сметана), пакетче захар, пакетче сол и късче съмнително масло върху омазнена хартия.

Ричардс лакомо омете цялата си порция, както направиха и всички останали. Това беше първата истинска храна, която слагаше в устата си от бог знае колко време насам, различна от парчетата мазна пица и отпусканите от правителството таблетки. В същото време му се стори някак странно безплътна и даже блудкава, сякаш някакъв готвач вампир бе изсмукал вкуса ѝ, оставяйки единствено питателната ѝ стойност.

Какво ли закусваха *те* тази сутрин? Таблетки от преработени водорасли? Сухо мляко за детето? Изведнъж го връхлетя неизразимо отчаяние. Господи, кога ли щяха да получат някакви пари? Днес? Утре? Следващата седмица? Или това също бе уловка – ефектен трик за привличане на зрителското внимание?

Той остана на мястото си, взирайки се в празната чиния, докато не проехтя звънецът в седем часа. Тогава всички станаха, за да бъдат ескортирани към асансьорите.

...минус 093...

На четвъртия етаж групата им от петдесет души бе събрана в голямо помещение без мебели, чиито стени бяха осеяни с хоризонтални процепи, наподобяващи отвори на пощенски кутии. Отново показаха картите си и вратите на асансьора се затвориха подире им.

В залата влезе мършав мъж с оредяваща коса и емблемата на Игрите (силует на човешка глава, изобразена на фона на пламтяща факла) върху дрехата си.

– Моля, съблечете се и извадете всички ценности от дрехите си – заяви той. – След това пуснете дрехите си в някой от процепите за изгаряне. Ще ви бъдат раздадени специалните комбинезони на Игрите. – Той се усмихна великодушно. – Ще можете да ги задържите, без значение какво решение ще вземе комисията за вашето участие.

Из помещението се разнесе ропот, но в крайна сметка всички се подчиниха.

– Призовавам ви да побързате – допълни мъжът и плесна два пъти с ръце като начален учител, който обявява край на междучасието. – Чакат ни още куп неща.

– И вие ли ще участвате? – попита Ричардс.

Изпитият мъж го изгледа учудено. Някой отзад се изкикоти.

– Няма значение – подхвърли Бен и изу единия крачол на панталона си. Извади от джобовете си своите „безценни“ ценности и набута ризата, панталоните и бельото в процепа. Някъде отдолу за миг проблеснаха гладни пламъци.

Вратата в другия край на помещението се отвори (винаги имаше врата в другия край; мъжете бяха като плъхове в гигантски, пълзящ нагоре лабиринт. *Американски лабиринт* – помисли си Ричардс) и вътре бяха вкарани големи кошове на колела, означени с S, M, L и XL. Той си избра размер XL заради височината си, очаквайки комбинезонът да му провисне като чувал, обаче дрехата му пасна изненадващо добре. Меката материя прилепваше приятно по тялото и приличаше на коприна, но изглеждаше доста по-здрава. Отпред комбинезоните се закопчаваха с цип. Всички без изключение бяха тъм-

носини на цвят, с емблемата на Игрите върху десния нагръден джоб. Когато цялата група ги навлече, на Бен му се стори, че е изгубил лицето си.

– Оттук, моля – каза мършавият мъж и ги въведе в друга чакалня. Задължителният екран на Всеобщата телевизия гърмеше и присвягваше. – Ще ви викат в групи по десет души.

Вратата зад екрана бе снабдена с надпис МИНЕТЕ ОТ-ТУК, допълнен от указваща стрелка.

Седнаха. След малко Ричардс се изправи, отиде до прозореца и се загледа навън. Продължаваше да вали. Улиците бяха черни, хлъзгави и мокри. Зачуди се какво ли прави Шийла.

...минус 092...

Точно в десет и петнайсет Бен – този път в състава на група от десет души – мина през вратата зад ВТ екрана. Вървяха един зад друг. Картите им бяха сканирани от поредната камера. В новата зала имаше десет кабинки с по три стени, но тези изглеждаха някак по-внушителни. Стените им бяха облицовани с перфорирани коркови плоскости, най-вероятно с шумоизолираща функция. От скрити говорители се лееше тиха музика, а от тавана струеше приятна мека светлина. Подът бе покрит с пухкав плюшен килим. Ричардс се почувства малко особено – не помнеше кога за последно бе стоял върху нещо, което да не е твърдо като цимент.

Изпитият мъж му каза нещо.

Бен примигна насреща му.

– Шеста кабина – повтори той с назидателен тон.

– Окей – кимна Ричардс.

Щом влезе във въпросната кабина, завари вътре масичка, зад която – някъде на нивото на очите – беше закачен голям стенен часовник. Върху масата имаше подострен молив „Ай Би Ем“ и купчинка бели листове без редове.

Евтино гледат да минат – мина му през ума.

Зад масичката стоеше ослепително красива жрица от компютърната ера – висока и царствена блондинка с къси панталонки в преливащи цветове, под които отчетливо изпъкваше

триъгълникът между краката ѝ. Розовите зърна на гърдите ѝ дръзко стърчаха през мрежестата копринена блузка.

– Седнете, моля – каза тя. – Казвам се Ринда Уорд и аз ще проведе следващия ви тест.

Красавицата протегна ръка. Смутен, той я пое.

– Бенджамин Ричардс.

– Мога ли да те наричам Бен?

Усмивката ѝ беше съблазняваща, обаче си личеше, че не влага нищо емоционално в нея. Той си даде сметка, че надигналото се у него желание е точно това, което те очакваха да изпита при вида на тази привлекателна самка със сексапилно тяло. Тази мисъл го вбеси. Блондинката сигурно се възбуждаше, като се показва пред обречените нещастници, поели към месомелачката.

– Разбира се – кимна Ричардс. – Имаш готини цици.

– Благодаря – отвърна невъзмутимо тя.

Сега той седеше зад масичката и наблюдаваше хубавицата отдолу, докато тя го гледаше отгоре, което правеше положението още по-неловко.

– Днешният тест има за цел да провери твоите умствени способности, както вчерашният бе насочен към физическото ти състояние. Ще продължи дълго и ще обядваш не по-рано от три следобед – и то само при положение че го преминеш. – Усмивката ѝ ту изчезваше за момент, ту отново разцъфваше. – Първата част е езикова. Разполагаш с един час от момента, в който ти дам тестовете. Имаш право да ми задаваш въпроси по време на изпита и ако са позволени, ще ти отговарям. Стига да не са въпроси от самия тест, естествено. Дотук всичко ясно ли ти е?

– Да.

Тя му подаде книжката с тестовете. На корицата ѝ беше нарисувана голяма червена длан с разперени пръсти, насочена към наблюдателя. Под нея големи червени букви крещяха: СТОП!

А най-отдолу пишеше: „Не отваряйте на първа страница, докато изпитващият не ви каже да започвате“.

– Тежкарски го раздавате – измърмори Бен.

– Моля? – Тя повдигна безупречно изваяните си вежди.

– Няма значение.

– Когато отвориш книжката, ще намериш вътре изпитен лист – продължи заучено тя. – Отбелязвай отговорите си с ясни и плътни черти. Ако искаш да поправиш нещо, трябва напълно да изтриеш предишната отметка. Ако не знаеш някой отговор, недей да налучкваш. Дотук всичко ясно ли е?

– Да.

– Тогава отгърни на първа страница и започвай. Когато кажа „стоп“, веднага оставяш молива. Хайде, можеш да започваш.

Ала той не започна. Наместо това най-невъзмутимо и нагло оглеждаше тялото ѝ.

След малко тя се изчерви.

– Часът ти изтича, Бен. По-добре да...

– Защо – попита той – всички са убедени, че хората южно от Канала до един са пълни идиоти, които мислят само за чу-кане?

Това съвсем я обърка.

– Аз... Аз никога...

– Да, ти никога... – Ричардс се усмихна и взе молива. – Господи, колко сте тъпи.

Той се наведе над теста, докато тя все още се чудеше какво да му отговори или просто да проумее причината за реакцията му. А може би наистина нищо не разбираше.

Първият раздел се състоеше от изречения с една пропусната дума – от него се изискваше да подчертае верния отговор:

Една пролет не прави.

a) мисъл

b) бира

c) птичка

d) кражба

e) нито едно от изброените

Бен бързо попълваше изпитния лист, като рядко се спираше, за да се замисли или да прочете повторно въпроса. Следващите тестове целяха да проверят речниковия му запас. Когато приключи, му оставаха още петнайсет минути до из-

тичането на часа, отпуснат за този раздел. Блондинката не взе отговорите му – правилата бяха такива, че той не можеше да ѝ ги предаде преди изтичането на определеното време. Ето защо Ричардс се облегна назад и безмълвно се загледа в почти голото ѝ тяло. Тишината стана напрегната, плътна и тягостна. Личеше си, че красавицата иска да се прикрие с нещо, и това му достави удоволствие.

Когато времето най-накрая изтече, тя му връчи друга книжка. На първата ѝ страница бе нарисуван бензинов карбуратор. Под него пишеше:

Къде ще поставите това?

- a) в косачка*
- b) във ВТ екран*
- c) в електрически хамак*
- d) в автомобил*
- e) в нито едно от изброените*

Третата част от теста беше свързана с математиката. Не го биваше много с числата и започна леко да се поти, щом видя, че времето напредва. Накрая имаше чувството, че в кабинката цари непоносима жегата. Не успя да довърши последния въпрос. Лицето на Ринда Уорд се разтегли в широка самодоволна усмивка, докато измъкваше книжката и изпитния лист от ръцете му.

– Тук не беше толкова бърз, Бен.

– Но всичките ми отговори са верни – каза той и също ѝ се усмихна. После се наведе напред и я плесна лекичко по задника.

– Вземи си душ, малката. Добре си свърши работата.

Страните ѝ пламнаха.

– Мога да те дисквалифицирам.

– Глупости. Просто ще те уволнят и нищо повече.

– Махай се! – озъби му се тя. – Връщай се в редицата!

От предишната ѝ самоувереност не бе останала и следа и на Ричардс му се стори, че всеки момент ще избухне в плач. Изведнъж изпита нещо като съжаление към нея, ала побърза да го заглуши.

– Пожелавам ти приятна вечер. Излез, вечеряй шест различни ястия с тъпкача си за тази седмица и си мисли за детето ми, което умира от грип в мизерно жилище от Програмата по масово застрояване.

С тези думи се обърна и я остави да стои като статуя с побеляло лице, вторачена подире му.

Групата му се бе смалила до шест души. Когато преминаха в следващата зала, тъкмо минаваше един и половина.

...минус 091...

Лекарят, който седеше от другата страна на масата в поредната кабинка, носеше малки очила с дебели стъкла. На физиономията му се мъдреше противна самодоволна усмивка, напомняща на Ричардс за едно слабоумно хлапе от детските му години. Момчето обичаше да клечи под пейките на училищния стадион и да мастурбира, докато зяпа под полите на момичетата. Бен почувства как въглчетата на устните му леко се повдигат при този далечен спомен.

– За нещо приятно ли се сетихте? – попита докторът и му подаде бял лист с отпечатано отгоре му мастилено петно. Отвратителната му усмивка се разля още по-широко.

– Да. Напомняте ми за един човек, когото познавах.

– Така ли? И кой по-точно?

– Няма значение.

– Добре... Какво виждате тук?

Ричардс погледна мастиленото петно. Маншетът на апарата за кръвно налягане стягаше дясната му ръка. Към главата му бяха прикрепени електроди, чиито кабели водеха до някакъв уред, разположен до лекаря. На монитора му се движеха вълнообразни линии.

– Две негърки. Целуват се.

Докторът му подхвърли друг лист.

– А тук?

– Спортна кола. Прилича на „Ягуар“.

– Обичате ли бензинови автомобили?

Бен вдигна рамене.

– Когато бях малък, имах цяла колекция от модели.

Лекарят си записа нещо и му подаде следващия лист.

– Болна жена. Лежи на едната си страна. Сенките върху лицето ѝ приличат на затворнически решетки.

– Ами това? Последното е...

Ричардс избухна в смях.

– Прилича на куп лайна.

Представи си как докторът лази под пейките с бялата си престилка, гледа под полите на момичетата и си лъска бастуна и това го накара да прихне още по-силно. През цялото това време лекарят се хилеше насреща му с противната си усмивка, което правеше картината още по-реалистична и смешна. Най-накрая Бен успя да се овладее, изхълца веднъж и млъкна.

– Не мисля, че ще ми кажете...

– Така си е – потвърди Ричардс. – Няма да ви кажа.

– Тогава продължаваме. Асоциации – обяви докторът, без да си направи труд да обясни термина.

Бен предположи, че славата му сигурно вече се е разнесла. Е, какво пък! Тъкмо щеше да му спести време.

– Готов ли сте?

– Да.

Лекарят извади хронометър от вътрешния си джоб, натисна бутончето на химикалката си и се съсредоточи в списъка пред себе си:

– Доктор.

– Негър – отвърна Ричардс.

– Пенис.

– Чеп.

– Червено.

– Черно.

– Сребърен.

– Кинжал.

– Пушка.

– Убийство.

– Печеля.

– Пари.

– Секс.

- Тестове.
- Замахвам.
- Удрям.

Списъкът продължаваше – минаха през повече от петдесет думи, преди лекарят да стопира хронометъра и да остави химикалката.

– Добрее... – каза той, скръсти ръце и изгледа изпитателно Ричардс. – Последен въпрос, Бен. Аз едва ли ще разбера, ако ме излъжете, но машината, към която сте свързан, ще го отчете с поразителна точност. Да не би да сте решили да кандидатствате за участие в Игрите поради осъзнато или неосъзнато желание за самоубийство?

– Не.

– Тогава защо сте тук?

– Дъщеря ми е болна. Има нужда от лекар. От лекарства. И от болнични грижи.

Химикалката задраска по листа.

– Нещо друго?

Бен възнамеряваше да отговори с „не“ (това изобщо не ги засягаше), обаче в крайна сметка реши да разкаже всичко. Може би защото докторът приличаше на онова забравено хлапе от неговото детство. Или може би защото трябваше поне веднъж да изрече истината на глас, придавайки ѝ конкретна форма – както се получава, когато човек се опита да трансформира мъглявите си емоционални преживявания в думи с ясно определено значение.

– От доста време съм без работа. Искам да работя отново, пък ако ще да съм прецаканият в една игра с предизвестен край. Искам да работя и да издържам семейството си. Аз имам гордост. Вие имате ли гордост, докторе?

– Гордостта предхожда падението¹ – отбеляза лекарят и щракна химикалката си. – Ако нямате какво да добавите, господин Ричардс... – Той се изправи. Това, както и официалното обръщение, показваше, че разговорът им е приключил, без значение дали Бен иска да добави нещо.

– Не.

¹ Препратка към Библията: „Пред погибел гордост върви, и пред падение – надутост“ (Притчи Соломонови, 16:18). – Бел. прев.

- Изходът е вдясно. Желая ви успех.
- Естествено – отвърна Ричардс.

...минус 090...

Групата, с която Ричардс беше влязъл, вече бе редуцирана до четирима души. Следващата чакалня беше доста по-малка, а общият брой на всички кандидати беше намален с около шейсет процента. Издържалите тестовите претенденти, чиито имена започваха с последните две букви от азбуката, се присъединиха към множеството в четири и трийсет следобед. Половин час по-рано един санитар беше обиколил залата с тава безвкусни сандвичи. Бен си взе два и седна, заслушан в брътвежите на някакъв младок, на име Ритъмънд, който демонстрираше пред него и още неколцина неизчерпаемия си запас от мръсни вицове и пикантни истории.

Когато всички кандидати се събраха, цялата група беше вкарана в асансьора и качена на петия етаж. Жилищното пространство, което им бяха отредили, се състоеше от голяма обща зала, обща тоалетна и неизбежната обща спалня, наподобяваща производствено хале с безкрайните си редици от походни легла. Уведомиха ги, че в седем вечерта в столовата в дъното на коридора ще им бъде сервирана топла храна.

В продължение на няколко минути Ричардс поседя неподвижно, потънал в мислите си, ала после се изправи и се приближи до полица, който дежуреше до вратата, откъдето бяха влезли.

- Ей, приятел, тук някъде случайно да има телефон?

Не очакваше, че ще им бъде позволено да се обаждат навън, обаче ченгето безмълвно посочи с палец към коридора. Бен бутна рязко вратата и надзърна през процепа. Там действително имаше телефон! Автомат с монети. Върна се отново при полица.

- Виж, ако ми дадеш назаем петдесет цента за телефона...
- Разкарай се.

Ричардс едва се удържа да не избухне.

- Искам да се обадя на жена ми – изрече с най-спокойния

тон, на който бе способен. – Детето ми е болно. Постави се на мое място, за бога!

Униформеният се изсмя. Звукът беше отривист, режеш и грозен – досущ кучешки лай.

– Всички сте еднакви. Всеки ден едно и също. Имате си готова история за всеки ден от годината.

– Копеле! – процеди Бен и нещо в погледа и положението на тялото му накара ченгето да извърти очи към стената. – Ти не си ли женен? Никога ли не си бил в такава безизходица, че да искаш назаем, дори ако се чувстваш като най-големия парцал?

Ненадейно полицаят бръкна в джоба си и извади шепа пластмасови монети. Даде две по двацет и пет нови centa на Ричардс, пусна обратно останалите и го сграбчи за комбинезона.

– Ако ми пратиш някой друг само защото Чарли Грейди е мекушав и лесно се разчувства, ще ти пръсна мозъка. Разбра ли, отрепко?

– Благодаря – отвърна невъзмутимо Бен. – За заема.

Чарли Грейди се засмя и го пусна. Ричардс излезе в коридора, вдигна слушалката и пусна монетите в прореза на апарата. Те издрънчаха глухо и на първо време нищо не се случи. *Господи, всичко е било напразно!* – мина му през ума, ала ето че се появи сигнал. Бен си отдъхна и бавно, за да не сбърка някоя цифра, набра номера на общия телефон, който стоеше в коридора на петия етаж на техния блок, като се надяваше да не го вдигне онази кучка Дженър. В секундата, в която познаеше гласа му, тя щеше да изкрещи: „Имате грешка!“, и монетите щяха да отидат на вятъра.

Телефонът иззвъня шест пъти, преди един непознат глас да каже:

– Ало?

– Искам да говоря с Шийла Ричардс от апартамент 5С.

– Мисля, че излезе – отвърна гласът, след което взе да злослови: – Тя скитосва из квартала, нали знаете... Детенцето ѝ е болничко, а пък мъжът ѝ за нищо не го бива.

– Само почукайте на вратата – примоли ѝ се Бен със свито гърло.

– Добре, почакайте.

Чу се как от другата страна на линията пуснаха слушалката и тя издрънча при удара си в стената. Някъде отдалече – неясно, като в сън – до ушите му доехтяха тропането по вратата и непознатият глас, който викаше:

– На телефона! Търсят ви по телефона, госпожо Ричардс!

Половин минута по-късно отново го чу в слушалката:

– Няма я. Чувам плача на детенцето, но нея я няма. Нали ви казах, че само се шляе и скитосва навън... – изкикоти се гласът.

Бен изведнъж си представи как се телепортира по телефонния кабел и изскача от другата страна като зъл дух от черна бутилка, след което сграбчва непознатия глас за врата и стиска, стиска, стиска, докато очите му изхвъркнат и се търкулнат по земята.

– Трябва да ѝ предадете нещо – каза той. – Запишете го на стената, ако нямате къде.

– Нямам нищо за писане. Затварям. Дочуване.

– Почакайте! – изкрещя Ричардс с преливащ от паника глас.

– Аз... Един момент – въздъхна неохотно гласът. – А, ето я, качва се по стълбите!

Изнемощял и плувнал в пот, Бен се отпусна тежко на стената. Миг по-късно гласът на Шийла прозвуча в слушалката – учуден, подозрителен и леко изплашен.

– Ало?

– Шийла? – Той затвори очи и въздъхна дълбоко. Едва се държеше на краката си; само стената го държеше изправен.

– Бен? Бен, ти ли си? Добре ли си?

– Да, нищо ми няма. Как е Кати?

– Без промяна. Температурата ѝ не е толкова висока, но гърлото ѝ е много възпалено, кашля и има хрипове. Бен, страх ме е, че има вода в дробовете. Ами ако е развила пневмония?

– Всичко ще бъде наред. Ще видиш, че нещата ще се оправят.

– Аз... – Шийла се умълча. – Не исках да я оставям, Бен, но се налага. Духах на двама тази сутрин. Моля те, прости ми! Ужасно съжалявам! Обаче ѝ купих малко лекарства от аптеката. Силни лекарства. – Тя говореше разпалено, досущ като някой евангелистки проповедник.

– Господи! – въздъхна той. – Чуй ме добре: повече не го прави, Шийла! Моля те. Мисля, че вече съм одобрен. Едва ли ще отрежат още хора, защото и състезанията са много. Нали трябва да имат достатъчно пушечно месо... И мисля, че дават пари в аванс. Госпожа Ъпшоу...

– Изглеждаше ужасно в траур – прекъсна го тя с безизразен глас.

– Недей да мислиш за това. Стой при Кати, Шийла. И не прави повече такива неща.

– Добре, няма.

Той обаче не ѝ вярваше. *Честен кръст, Шийла?*

– Обичам те, Бен.

– И аз те оби...

– Трите ви минути изтекоха – разнесе се гласът на телефонистката. – Ако искате да продължите, пуснете монета от двайсет и пет нови цента или три монети по двайсет и пет стари цента.

– Само секунда! – изрева Ричардс. – Не прекъсвай разговора, кучко! Ти...

Ала в слушалката вече се чуваше единствено глухо и монотонно бучене.

Бен яростно захвърли слушалката. Тя прелетя известно разстояние (доколкото ѝ позволяваше сребристият кабел), издрънча в стената и отскочи, а после се залюля напред-назад като странна змия, която хапе веднъж и после умира.

Някой трябва да си плати – повтаряше си наум Ричардс, докато крачеше обратно към залата. – *Някой ще си плати, и още как!*

...минус 089...

Останаха на петия етаж до десет часа на следващия ден. Ричардс почти бе обезумял от гняв, тревоги и безсилие, когато един млад мъж с вид на хомосексуалист, носещ опъната по тялото му униформа на Игрите, ги помоли да влязат в асансьора. Вече наброяваха около триста души; поне шейсетина бяха отстранени дискретно и незабележимо през нощта. Сред тях беше и онзи младок с неизчерпаемия запас от мръсни вицове.